

BARNDOM PÅ GLAMSLAND

Jeg er oppvokst på Glamsland, en liten bygd litt utenfor Lillesand sentrum. I husene rundt vårt, bodde det mange barn på min alder, og mormor og morfar bodde i nabohuset. I et av de andre nabohusene bodde det en jente som var nesten like gammel som meg. Vi ble gode venner og lekte sammen, det gøyeste vi visste var å leke detektiv. Da hadde vi med oss kikkert, forstørrelsesglass og notatblokk. Vi skrev ned absolutt alt som kunne være mistenkelig, selv om det bare var en liten bit med søppel i veikanten.

En dag når vi lette etter mistenkelige ting, kjørte det en mann forbi oss. Han kjørte veldig sakte og det så ut som at han så etter noe i veikanten. Dette syntes vi var veldig mistenkelig, så dette måtte faktisk undersøkes nærmere!

Vi pakket med oss alle tingene våre og begynte å lete etter spor. Alt vi fant var en mulig ledetråd, og alle var skyldige fram til det motsatte var bevist. Akkurat hva de var skyldige i visste vi ikke helt. Vi avhørte de som bodde nærmest veien og som kanskje hadde sett noe, men ingen hadde sett noe unormalt.

Etter grundig etterforskning hele helgen, bestemte vi oss for å dra til mormor og morfar. Vi fortalte dem om den mystiske mannen. Både mormor og morfar begynte å le. De visste akkurat hvem vi snakket om. Den mystiske mannen var ikke en kriminell som vi hadde trodd, men heller en helt vanlig mann med en ødelagt scooter. Da vi fikk høre dette ble vi selvfølgelig skuffet, vi trodde vi var på sporet av en ettersøkt kriminell. Som en trøst fikk vi hver vår is, og det er faktisk ingenting is ikke kan fikse.

Når vi ikke var opptatt med å etterforske viktige kriminalsaker, pleide vi ofte å lage vafler og saft som vi solgte langs veien. Det var alltid 10 kr for en vaffel og 30 kr for et lite glass saft, det var fordi nabogutten hadde sagt at det var en god pris. For å gjøre vaflene litt kulere pleide vi å tilsette konditorfarge. Det var egentlig meningen at de skulle få en fin blå, rosa eller grønn farge, men som regel ble de mer brunaktige. Selv om de kanskje ikke ble kjempefine fikk vi i alle fall alltid solgt dem, mest til naboer som bare ville være snille.

Etter hvert som vi ble eldre, har det blitt lite detektivarbeid og vaffelsalg, men vi er fortsatt gode venner.

- Rachel Tomine Voje Steen.